

Z OBSAHU	Posilovat tvořivost nejširšího společenství věřících	06
	Nenechte se ošálit „sympatickým“	08
	Co se pro nás chystá?	14

Andrea di Bonaiuto: Via veritas (1365–1367)

Věřím ve svatou církev

V církvi žijí lidé – věřící. I když přes výzvy „buďte svatí“, „vezměte svůj kříž a napodobujte mne“, najdeme i „lékaře potřebují nemocní a ne zdraví“. Byly v církvi pokusy, aby se po mravní stránce zpřisnily požadavky. Ve starověku byly pokusy např. jen jednou zpověď a potom už člověk musí žít bez hříchu. Moc dlouho to nevydrželo... Ano jsme hříšníci. Věřím, že mezi námi žijí někteří svatě a půjdou rovnou do nebe, ale většina potřebuje „Lékaře – Ježíše“. Proto církev podle nařízení našeho Pána svátostně koná. Nabízí svátost smíření a Eucharistii. U samotné Eucharistie je vidět obrovské vědomí nedokonalosti už v pokynech samotného kněze. On hned na začátku spolu s ostat-

ními přiznává svou hříšnost. Ale to není vše. Opakuje to ještě individuálně a hned dvakrát: Když si myje ruce, tak se modlí „Smyj ze mě, Bože, mou nepravost a očist mě od hříchu.“ A před samotným svatým přijímáním (kdy se ostatní modlí „Beránku Boží“) kněz vyslovuje: „Pane Ježíši Kriste, Synu Boha živého, tys naplnil Otcovu vůli a v Duchu Svatém jsi dal svou smrtí život celému světu. Skrze své tělo a svou krev vysvobod i mě ze všech mých nepravostí a zbav mě všeho zlého, ať vždycky miluji tvá přikázání a nikdy se od tebe neodloučím.“

A co s farní komunitou na mši svaté? Může nás odradit kněz nebo ostatní věřící. Vzpomínám na jedno povídání, jak

za knězem přišel mládenec a řekl, že už nebude chodit do kostela na mši. „Pane faráři, vy to nevíte, ale tady je plný kostel strašných lidí“. Farář mu řekl, že mu rozumí, ale že než odejde, má pro něj jeden úkol: „Vezmi tuto sklenici vody a třikrát obejdi náš kostel, aniž bys vylil nějakou kapku vody.“ Mládenec úkol splnil a vrátil se za knězem, a ten se ho zeptal: „Čeho sis všiml, když jsi nesl sklenici vody?“ „Ničeho, já jsem se plně soustředil, abych donesl celou sklenici.“ Farář mu řekl: „Vidíš i v kostele se musíme plně soustředit na našeho Pána. To ostatní už pro nás není tak důležité.“

*R. D. Andrzej Urbisz
administrátor farnosti Borovany*

Nuncius s biskupem požehnali kopii fatimské kaple

V sobotu 1. 10. uvedl apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo, spolu s diecézním biskupem Janem Vokálem, do života církve přesnou kopii Capelinhy pro střední a východní Evropu.

V Koclířově u Svitav, v bývalém klášteře redemptoristů, požehnal v sobotu 1. 10. apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo, spolu s diecézním biskupem Janem Vokálem, přesnou repliku fatimské Capelinhy, určenou Světovým fatimským apoštolátem pro střední a východní Evropu.

„Před 105 lety si přála Panny Marie, která se v portugalské Fatimě zjevila pasáčkům, aby na místě zjevení byla postavena kaple. Světový apoštolát Fatimy se snaží na různých místech světa vyhovět přání Panny Marie, aby se tak lidem přibližovala poselství, která nám Panny Maria předává, řekl mimo jiné na úvod slavnosti Mons. Pavel Dokládala, který zároveň v tento den ukončil v českomoravském fatimském apoštolátu službu jejího prezidenta.

Věřící, kteří zaplnili klášterní areál, byli svědky žehnání korunky Panny Marie Fatimské. „Usilujeme o to, abychom byli sjednoceni ve víře a lásce a představovali živou církev putující pod ochranou Panny Marie po této zemi,“ řekl bezprostředně před korunováním sochy Panny Marie onou korunkou královéhradecký biskup Jan Vokál.

Jak se svěřil apoštolský nuncius Jude Thaddeus Okolo, prožíval v sobotu velkou radost, protože se do Koclířova po 17 letech vrátil. Tehdy ho do Koclířova doprovázel ještě arcibiskup Karel Otčenášek. „Rád bych vás všechny srdečně pozdravil a předal vám požehnání svatého otce v tuto mimořádnou událost tohoto poutního dne na znamení víry. Před 105 lety nám Panna Maria zanechala prostřednictvím tří malých dětí poselství. Skrze ně nás pozvala k modlitbě a k oběti. Pozvala nás také, abychom napravili naše cesty k posvěcení, ke svatosti. Pozvala nás i k modlitbě za obrácení celého světa. Toto poselství je platné dnes snad ještě více než kdykoliv dříve, zvláště s pohledem na válečné události

Foto: Bohuslav Kysilka / Člověk a Víra

nedaleko nás,“ řekl před tím, než kapli požehnal a dodal, že své povolání ke kněžství jako mladý chlapec uviděl právě ve spojení s úctou Panny Marie Fatimské. „Tehdy jsem již byl členem Světového hnutí Fatimy, ale tenkrát jsme se jmenovali Modrá armáda. Často jsme jako malí chlapci měli s kamarády v neděli odpoledne svědčit lidem o poselství z Fatimy. A lidé nám rozuměli, protože naše poselství bylo jednoduché. Modlili jsme se různě, každý nám rozuměl a rozmnožovalo se. Mám velkou radost, že je vaše fatimské hnutí aktivní a dávám mu svoji plnou podporu. Před padesáti lety jsem šířil poselství jako malý chlapec. Dnes tak činím ve službě, poslání zástupce svatého otce Františka. Poselství je to prosté – Naše matka, Panna Maria nás volá. Když volá matka, dítě odpovídá. Jde o jemné a něžné volání, plné důvěry a milosrdenství,“ povzbudil přítomné papežský velvyslanec.

Předseda vlády České republiky Petr Fiala zaslal do Koclířova pozdrav, v němž

mimo jiné stojí: „Otevření a požehnání Capelinhy, kterých je na světě jen několik, se jistě stane významným krokem, který posílí význam Koclířova v mezinárodním měřítku. Motto Fatimského apoštolátu zní: modlitba sjednocuje svět. A já se modlím za to, aby fatimské poselství v těchto tragických časech přispělo k obnovení míru v celé Evropě a k duchovnímu propojení všech křesťanů.“

Pontifikální mši svatou v českém jazyce předsedal apoštolský nuncius, homilii při ní pronesl diecézní biskup, s nímž se kolem oltáře shromáždily dvě desítky kněží. V sobotu posvěcená kaple má přesné parametry onoho centrálního místa v portugalské Fatimě, včetně oltáře, liturgického prostoru ke slavení mše svaté, i cesty pokání na kolenou, která povede od památníku Anděla míru.

O víkendu došlo v Koclířově ještě k jedné významné události. Prezidentkou Fatimského apoštolátu v České republice se pro příští roky stala Hana Francáková.

SLOVO KNĚZE

Acheologický nález pokladu s raně křesťanskými ostatky v poškozeném mosulském kostele

Archeologové, kteří provádějí průzkum v mosulském kostele poškozeném během okupace jednotkami Islámského státu, objevili zhruba deset ostatků svatých prvotní křesťanské církve.

Tento objev potvrzuje historickou souvislost mezi křesťany a Irákem a slouží jako připomínka mnoha dalších artefaktů, které extremisté v posledních letech zničili.

Agentura *PIME Asia News* hlásí, že v kostele Mar Thoma, který se roku 2016 zřítíl během bitvy o Mosul, bylo nalezeno zhruba deset artefaktů. Patří k nim ostatky raných světců a pergamenových rukopisů, které patřily světcům. Ostatky byly uloženy v kamenných schránkách, na kterých byla vyryta jména světců.

Ostatky

Podle zprávy z *Christian Post* šlo o celkem šest kamenných relikviářů, přičemž na jednom z nich bylo vyryto jméno sv. Šimona Zélóty, jednoho z dvanácti Kristových apoštolů z 1. století. Na dalších schránkách byla jména sv. Teodora, Mora Gabriela a sv. Simeona.

Sv. Teodor byl římský voják ze 3. století, který byl umučen za své obrácení ke křesťanství. O sv. Simeonu Moudrém se má za to, že to byl též Simeon, který uvítal novorozeného Ježíše v jeruzalémském chrámu, když tam byl přinesen čtyřicet dní po svém narození. Mor Gabriel je ve srovnání s předchozími dvěma postava z novější doby; sloužil v 6. století jako biskup oblasti jižního Turecka.

Zpráva z organizace *International Christian Concern* (ICC), dozorčí skupiny, uvádí, že byly nalezeny také ostatky sv. Jana Apoštola. O těchto archeologických nálezech ICC píše: „Objevení schovaných ostatků v tomto kostele je další povzbudivý krok v širokém úsilí o obnovu a ochranu křesťanského kulturního dědictví v Iráku po škodách napáchaných Islámským státem.“

Obnova

Práce na obnově je součástí úsilí, které vyvíjí Mezinárodní aliance pro ochranu

Kostel Mar Thoma v iráckém Mosulu.
Foto: aliph-foundation.org

dědictví v oblastech konfliktu (ALIPH). Akce „Obnova syrského pravoslavného kostela Mar Thoma“ začala roku 2021, je na ni vyčleněno 328 100 amerických dolarů pocházejících převážně od francouzské organizace *l'Oeuvre d'Orient*.

Obnova měla být původně dokončena roku 2022, ale vzhledem k objevení těchto historických relikvií je možné, že potrvá až do roku 2023. ICC o nynější práci sděluje: „Je možné, že pracovníci, kteří se teď probírají archeologickými pozůstatky dlouhých dějin křesťanství v Iráku, odhalí ještě další neobjevené střípky historie.“

UNESCO

V celém Mosulu byly sice zahájeny různé programy obnovy, ale žádný z nich není větší než akce UNESCO nazvaná „Oživení ducha Mosulu“, v jejímž rámci bylo na jednotlivé projekty vyčleněno přes sto milionů amerických dolarů.

UNESCO odhaduje, že v bitvě o Mosul bylo zničeno zhruba osmdesát procent města. Organizace zmínila některé problémy, na které naráží a kvůli nimž se tato práce stává obtížnou a časově náročnou: „Museli jsme začít odklizením trosk a odminováním území. Na několika místech zůstaly v zemi výbušniny a bomby. Byl to složitý úkol. Navíc jsme zjistili, že o památkách ve skutečnosti existuje jen velmi málo dokumentace. Byl tedy zapotřebí hlubkový výzkum. Potom jsme museli připravit architektonický návrh zásahů.“

Aleteia

Jsou otázky, na které se těžko hledá jasná odpověď, a pak jsou také otázky, na které mají mnozí odpověď okamžitě a střelbitě a jsou přesvědčeni, že jejich odpověď je zaručeně správná. Mezi ty otázky první jistě určitě patří: jakou cenu má lidský život. Vždyť kolik již bylo těch, kteří se snažili odpovědět, a přesto se stále mnozí ptají dál. Žádná z odpovědí zatím totiž neuspokojila nikoho, krom odpovídajícího a jeho velice úzký okruh fanoušků. Mezi ty druhé bychom mohli zařadit otázku: zda by ke zlepšení politiky prospělo více žen ve vrcholné politice, které by vnesly do politiky více empatie atp. V této otázce mají mnozí jasno, a proto slyšíme tak časté volání po více ženách ve vedoucích funkcích. Nevím tedy, kam ti mudrlanti na ty nápady chodí, ale jak se tak rozhlížím, žádného důkazu pro toto tvrzení jsem si zatím nevšiml, pokud za výron ba přímo erupci empatie nebudu brát jeden (MP-A) až jedenáct (MN) svetrů navíc, popř. těhotenské uniformy pro německé vojandy vykoupené nedostatkem neprůstřelných vest (UvdL).

Jinak jsem si ale všiml, jak mnoho žen z vyšších pater politiky pléduje za právo žen zabít svoje dítě, za všelijaké hokus-pokusy pramenící z gender pavědeckých teorií a některé sní o době až se část lékařů přeškolí na „utráceče“ starých a nemocných, což se vlastně podařilo paní premiérce na Novém Zélandu. Tam vlastně už i nalezli odpověď na otázku první; lékař za asistenci při sebevraždě (zabití) obdrží tisíc tamních dolarů (cca 14 tis. Kč).

Jinak než lidé však odpovídá Bůh, který se postaral, aby se k nehodě, která se nedávno stala v Bratislavě, dostali tři kněží a oběti nehody mohli dostat rozhrěšení a požehnání. On má totiž poslední slovo a odpověď na vše.

Evermod Jan Sládek

P. Mgr. Evermod Jan Sládek, OPraem. farář farností Lomnice nad Popelkou, Libštát a Nová Ves nad Popelkou

SYN ČLOVĚKA PŘIŠEL HLEDAT A ZACHRÁNIT, CO ZAHYNULO

30. října 2022 – 31. neděle v mezidobí – Lk 19,1–10

Titus

Už totiž začalo klíčit semeno spásy, protože toužil vidět Ježíše; proto následuje „rád by viděl Ježíše, jak vypadá“, protože ho nikdy neviděl; kdyby ho totiž viděl, dávno by opustil nepravosti modlářství. Když totiž člověk vidí Ježíše, nemůže se zabývat nepravostmi. Tomuto vidoucímu však bránily dvě překážky: překážel mu dav, a to ani ne tak lidí, jako spíše hříšníků, a byl malého vzrůstu; proto šel za ním, ale nemohl kvůli davu, protože byl malého vzrůstu. Dostal však dobrý nápad: rozběhl se a vyšel ven k platanu, aby shora viděl přicházet vytouzeného Ježíše; proto si přál jen ho vidět, ale ten, který může udělat víc, než žádáme, mu dal víc, než očekával; proto z toho vyplývá „Když Ježíš přišel k tomu místu, podíval se nahoru“ a uviděl ho.

Béda

A hle, velbloud zde odloží svůj náklad a projde uchem jehly: boháč a celník opustí lásku k majetku, pohrdne podvodným podnikáním a dostane se mu požehnání Pánova přijetí.

Jan Zlatoústý

A všimněte si nezměrné Spasitelovy dobroty. Nevinný se mísí s vinným, pramen spravedlnosti s chamtivostí, která je kořenem zkaženosti: vešel do domu celníka a neutrpěl žádnou újmu, naopak – jasmem spravedlnosti se chamtivost rozptýlila. Ale kousavci a milovníci odsuzování se pokoušejí zvážit, co se kvůli tomu stalo; neboť následuje: když to viděli, všichni reptali: Vstoupil do domu hříšného člověka! Ale on už byl označen za přítele celníků, a tak si toho nevsímal, aby uskutečnil svůj záměr: vždyť ani lékař nezmirní nemoc, pokud se nesetká s hnísem nemocného; to se také stalo, neboť celník se obrátil a polepšil. Následuje – Zacheus však vstal a řekl Pánu: „Polovici svého majetku, Pane, dám chudým, a jest-

Iniciála D: Zacheus a Kristus. Hildesheim, cca 1170

li jsem někoho o něco ošidil, nahradím mu to čtyřnásobně!“ Poslouchejte, jaká podivuhodná slova! Ještě to ani neslyšel, a už poslouchá. A jako slunce, když svými paprsky svítí do domu, nesvítí slovem, ale skutkem, tak Spasitel paprsky spravedlnosti zahnal mraky nepravosti, neboť světlo svítí ve tmě (J 1,5). Všechno je silné, když je spojeno, a slabé, když je rozděleno; proto rozděлил majetek na polovinu. A je dobré si všimnout, že Zacheův majetek byl nejen neprávem, ale také získaný dědictvím: jak jinak by mohl čtyřikrát nahradit neprávem uloupené? Znal totiž zákon, který prikazoval, aby vše, co bylo nespravedlivě odňato, bylo čtyřnásobně nahrazeno. Zacheus tedy nečekal, až ho bude soudit zákon, ale byl sám sobě soudcem.

Teofylakt

Pán mu však řekl: „Sestup rychle dolů, pokáním jsi vystoupil na vyšší místo, pokorou sestup, aby ti povýšenost nepodrazila nohy, neboť musím zůstat v pokorném domě. A z dvojího majetku, který máme, tělesného a duchovního, spravedlivý ponechá chudým všechno tělesný, ale

duchovní neopustí, ale pokud od někoho něco vymohl, vrátí mu čtyřnásobek, čímž naznačuje, že pokud se někdo pokáním vydá na cestu, která je opakem jeho dřívější nepravosti, napraví mnohonásobnými ctnostmi všechna dřívější provinění. A tak si zaslouží spásu a je nazýván synem Abrahamovým, protože odešel od svého rodu, to znamená od staré nepravosti. ... Neřekl však, že je synem Abrahamovým, ale že jím je nyní, neboť dříve, když byl vrchním celníkem a v ničem se nepodobal spravedlivému Abrahamovi, Abrahamovým synem nebyl. Ale protože někteří reptali, že se zdržuje s hříšným člověkem, dodává, aby je usměrnil, že Syn člověka přišel hledat a zachránit, co bylo ztraceno.

Cyryl

Masa lidí a zmatek nevědomého davu nevidí vrchol moudrosti. Tak Zacheus, dokud je v davu, Krista nevidí, ale když překoná tupost davu, zaslouží si spatřit Toho, kterého toužil vidět.

přeloženo, zpracováno a redakčně upraveno podle www.catena aurea.sk

EUCHARISTICKÁ OBNOVA V RODINĚ A FARNOSTI

Když biskupové říkají, že chtějí oslovovat skupinky a rodiny, mluví o lidech, jako jsme vy a já, čtenáři katolických časopisů, publikací a možná dnes i blogů, s velkou pravděpodobností zapojení do nějakého katolického společenství. Nicméně nás nejen oslovují, ale také na nás spoléhají, že sami budeme oslovovat druhé.

Rodiny a farní skupinky jsou často místem, kde se rodí a udržuje víra daného člověka. Rád bych se dnes zastavil více u těch společenství ve farnostech, ačkoliv dobře vím, stejně jako vy, že pro předávání víry, pro otevřenost Božímu povolání, je rodina zcela nenahraditelná a primární. Před příchodem věku multimediální komunikace tomu bylo tak, že duchovní zvyky rodiny, vnitřní misie v rámci farností a podobné činnosti, na nichž se farníci podíleli, pomáhaly budovat kulturu, kde byla víra přirozenou součástí života. Je to praktické. Někdy se zdá, jako by nás natolik pohltily snahy najít novátorské způsoby evangelizace, že často přehlízíme osvědčený a pravý způsob, který fungoval po staletí: interakce v přirozených vztazích v našich rodinách a s těmi, které potkáváme v kostele.

Zvyky a tradice, o jejichž správnosti snad ani nemusíme uvažovat, jako například modlitba před jídlem nebo připomínka a obnova křtu u křtelnice se svěcenou vodou – mohou být pojiťky, která sblíží ty, kdo tyto zvyky a tradice sdílejí. Katolíci tyto úkony po staletí nedělají jen proto, aby jim pomáhaly pamatovat si, čemu věří, a udržovat si výsady svátostí. Naše zvyky a tradice také boří společenské hradby mezi námi a posilují pocit jistoty ve společenství v církvi a mezi lidmi vůbec.

Rodiny

Pokud vás nenapadá, jak v rodinném prostředí začít mluvit o víře, vydejte nějaký (posvěcený) předmět, který jste dostali od někoho z přátel nebo příbuzných třeba k prvnímu přijímání, biřmování nebo při nějaké jiné zvláštní příležitosti. Mnozí máme růženec, zázračnou medailku, škapulír nebo něco podobného, co vyvolá milé vzpomínky. Mohou sloužit nejen k upevnování naší vlastní víry,

Foto: © StanislavKnotek / Člověk a Víra

ale také k budování pout a sdílení víry se členy naší rodiny.

Tyto upomínkové předměty představují účinný prostředek k navazování smysluplných duchovních rozhovorů s našimi milými doma. Katolické vyznání je skrze ně některým členům naší rodiny, kteří mohou být třeba i Bohu o něco více vzdáleni, takto snadno pochopitelné, hmatatelné, dobře sdělitelné a lidské. Tradice jsou nejpřirozenějším vyjádřením zbožnosti člověka a jeho duchovního života.

V souvislosti s proječováním víry v rodinném životě papež sv. Jan Pavel II. řekl:

„Jak funguje rodina, tak funguje národ a tak funguje celý svět, ve kterém žijeme.“

Budou-li katolíci na úrovni rodin účinně vyučovat o Kristově skutečné přítomnosti v Eucharistii tak, že budou do svého rodinného života a rozhovorů začleňovat tradice, pak se může víra takto rozšířit do celého národa a světa, jako se kvas šíří v chlebu.

Farní skupinky

Věrná katolická společenství vytvářejí spoustu programů pro formování víry a jejich cílem je rozpoutat ve farním prostředí debatu o víře. Během pandemie se od scházení ve skupinkách odrazovalo nejen ve farnostech, ale i ve všech sférách společnosti. Bohu díky, znovu nastal čas se do svých farních skupinek vrátit nebo vytvořit nové a obnovit farní společenství tak, že budou silnější než kdy dřív. Sdílení reálné přítomnosti Krista v Eucharistii ve farních skupinkách spolu s šířením této víry v našich rodinách ji pomůže šířit organicky, mezi nejširšími vrstvami. Možná tak farnosti nebývají vnímány, ale pokud mají komplexní program formování víry, mohou být baštou katolického vzdělávání. Hlavním posláním farnosti je nabízet svátosti, ale je také ideálním místem, kde se dobrým vyučováním může sytit víra v Kristovu reálnou přítomnost

dokončení na str. 7

POSILOVAT TVOŘIVOST NEJŠIRŠÍHO SPOLEČENSTVÍ VĚŘÍCÍCH

Duše je zemina člověka – v ní se vyživuje a pěstuje život.

Tak jako úroda z plodiny závisí na kvalitě půdy, do které je zasazena, ovoce duše závisí na jejím stavu. To, že mnozí zemědělci věří v Boha, má svůj důvod: obdělávání půdy je podobné jako práce na vlastní duši. Je mezi nimi řada styčných bodů. Ježíš to věděl, a tak duchovní život často spojoval se zemědělskými pojmy.

Křesťanství bylo od svého vzniku hnutím nejširších vrstev. Ježíš ve svých podobenstvích často zmiňoval půdu, setbu a rostliny jako metafory pro duši, neboť věděl, jakým způsobem bude muset jeho církev růst: od kořenů a půdy místních společenství, srdcí a duší místních lidí.

Nejlepší organizovaná hnutí, apoštoláty, farnosti a vzdělávací instituce jsou ty, které nesou dobré ovoce v duších místních lidí. Tato myšlenka není církvi cizí. Ve skutečnosti církev už nějaký čas vyučuje o potřebě zavádět při uplatňování sociální spravedlnosti solidaritu a zároveň subsidiaritu, tedy poukazuje na důležitost malých společenství. Katechismus tento princip definuje takto:

„... nadřazená společnost nesmí zasahovat do vnitřního života podřízené společnosti tím, že by ji oloupila o její pravomoci. Má ji nanejvýš podporovat a pomáhat jí k tomu, aby sladila své jednání s jednáním ostatních společenských sil s ohledem na obecné blaho.“ (KKC 1883)

Řadový, místní, podřízený – všechna tato slova označují totéž: společenství, které je v našem bezprostředním okolí. Evangelium se naplňuje v sousedstvích, kde žijeme. Právě tam církev roste a tam také musí zapouštět kořeny víra v Kristovu reálnou přítomnost v eucharistii. Jak zajistíme, aby se to dělo? Tak, že budeme vyučování o reálné přítomnosti podporovat v místních hnutích, apoštolátech, farnostech a vzdělávacích institucích. Nemůžeme v tom však spoléhat jen na přebírání nauky od nadřazených orgánů, od představených, biskupů nebo papeže.

Foto: © Martin Myslivec / Člověk a Víra

Musíme dovolit, aby toto učení zakořnilo a vzkvétalo v našich vlastních srdcích a duších, abychom tuto pravdu mohli sdílet s lidmi přímo kolem nás.

Hnutí

Dnešní doba svádí k tomu, abychom hnutí považovali za nebezpečné, revolucionářské živly. Některá hnutí v naší společnosti skutečně mají kontroverzní pověst.

Avšak existují i dobrá hnutí. Je tu hnutí pro život, hnutí stoupců tradiční latinské mše, hnutí katolické charismatické obnovy, Mariiny legie, Modlitby matek a další. Církev je bytelná loď, která proplouvá kulturou k svému cíli, nebeské zaslíbené zemi. Naše pozemská pouť představuje cestu na této lodi a na této cestě bychom měli doprovázet druhé. Církev je tedy samotnou svou povahou v pohybu. Dobré hnutí je nasměrované k tomuto cíli: doprovázet druhé na jejich cestě k nebi. Jejich úkolem je, řečeno obecně, ale výstižně, doprovázet chudých a zranitelných zvěstovat nauku o reálné přítomnosti Ježíše v Eucharistii. K tomu, aby hnutí nejširších vrstev takovým zůstalo, musí dál doprovázet lidi v každém společenství, do něhož vstupuje. Církev to už léta dělá prostřednictvím

svých misionářů. Příběh katolické církve nelze vyprávět, aniž bychom poukázali na misijní dílo sv. Matky Terezy, sv. Kateřiny Sienské, sv. Františka Xaverského, sv. Anežky České, sv. Arnolda Janssena a mnoha dalších, kteří zasvětili svůj život šíření evangelia ve světě.

Apoštoláty

I apoštoláty církve podobně jako hnutí doprovázejí chudé a zranitelné, čímž následují příklad Ježíše a apoštolů. Apoštolát mohou tvořit řádoví bratři a sestry nebo laici, pokud se věnují službě druhým a šíření evangelia. Pokud jde o evangelizaci a doprovázení druhých, málokterý řád v tom má víc zkušeností než františkáni. Sv. František z Assisi byl tak oddaný doprovázení druhých, že s bratrem, pro kterého bylo těžké se postit, hodoval stejně jako on, jen aby se ten bratr necítil vyloučený.

Farnosti

Ve farnostech může církev skrze krásu své bohoslužby zvěstovat reálnou přítomnost Ježíše v Eucharistii. Tato spjitost mezi druhým a třetím pilířem eucharistické obnovy je životně důležitá, protože bez krásy se poselství evangelia může snadno ztratit ve svévolném hledá-

ní poznání a vlastní spravedlnosti. Právě krása nám umožňuje vystoupit ze sebe a poznat, jak maličcí jsme v Božím velkolepém plánu. Mše by tedy měla ve farnostech po celé církvi a v celém národě zrcadlit Boží krásu. Samozřejmě je správné, když farnost v různých oblastech své služby vyučuje pravdy víry a slouží druhým, zejména chudým a zranitelným. To vše by ale mělo pramenit z krásy mše, protože právě krása nás vede ke konání dobra a hledání pravdy.

Vzdělávací instituce

Účinným způsobem, jak podpořit tvořivost ve vzdělávacích institucích, je povzbuzovat všechny katolické školy a univerzity k tomu, aby do své praxe zavedly encykliku papeže Jana Pavla II. *Ex corde ecclesiae* (*Ze srdce církve*), kde papež píše:

„Je úkolem i ctí katolické univerzity bezpodmínečně se věnovat věci pravdy. To je vlastní důvod, proč slouží jak důstojnosti člověka tak úloze církve.“

Církev by měla zvěstovat reálnou přítomnost Ježíše v Eucharistii prostřednictvím katolických škol a univerzit, protože jsou naprosto bezkonkurenčně hned po rodinách nejvhodnějším místem pro sdílení pravdy církevního učení.

Podporou tvořivosti nás, tzv. obyčejných věřících, a partnerskou spoluprací s hnutími, apoštoláty, farnostmi a vzdělávacími institucemi – můžeme aktivně usilovat o to, co je tolik potřeba: o návrat ke kořenům církve. Rozkvět rané církve přinesla malá společenství, jako když se drobná semínka zasadí do dobré půdy – a tento proces se ve dvoutisícileté historii církve v civilizacích s velkým úspěchem

zнову a znovu opakoval. Pomocí Eucharistické obnovy do naší kultury znovu rozhodíme setbu, v naději, že tentokrát lépe zakoření. A nejúžasnějším semenem k zasetí je zvěstování Kristovy reálné přítomnosti v Eucharistii.

David Kilby
Catholic Exchange
Přeložila Alena Švecová

David Kilby
šéfredaktor Catholic World Report

dokončení ze str. 5

v Eucharistii; katolíci zde mohou najít pomoc při budování své vlastní osobní víry a zároveň utvářet silná společenství. Základní infrastruktura je už položena, stačí ji jen využít.

Když už mluvíme o farních skupinkách, nezapomeňme ani na další skupinky v rámci katolické církve, jako jsou řeholní komunity, často též jejich třetí řády (či terciáři) – jsou vynikajícím příkladem toho, jak vzkvétat jako malé křesťanské společenství. Jsou také další společenství s různými charismaty, mnoho koná poutě či procesí, postní praxe, přímluvné modlitby, přednášky a programy pro různé věkové skupiny lidí či různé profese, kterým se lidé věnují atd.

Z osobní zkušenosti

Když jsem byl zapojený ve službě mladým dospělým, cíleně jsme evangelizovali. Myslím tím, že jsme po skupinkách chodili na veřejná místa, abychom tam jedinečnými, autentickými způsoby zvěstovali evangelium. Pořádali jsme dokonce v barech a hospodách teologické debaty. V nákupních centrech a na autobusových zastávkách jsme využívali možnosti neformálního oslovení vrstevníků a vedly rozhovory pak i na vážná, někdy existenciální

témata. Na veřejných místech evangelizace často začíná. Musíme rozhodit síť do široka, abychom našli rodiny a ty, kdo mají zájem začít a připojit se do našich skupinek. Musíme házet síť na hlubinu, abychom našli lidi, kteří potřebují Boha a hledají ho s upřímným srdcem.

Když jsme s kamarády chodili evangelizovat na veřejná místa, často jsme potkávali katolíky, kteří chodili do místní farnosti a byli povzbuzeni tím, že vstupujeme do hlubších vod, abychom šířili víru. Máme v ČR přibližně 8–9 procent katolíků, ale jen necelých 9 procent z nich chodí pravidelně na mši. To znamená, že většina naší církve je právě tam někde na hlubině. Z těch cca 9 procent katolíků, kteří pravidelně chodí do kostela, je ještě míň aktivně zapojených ve své farnosti. Ale lékaře nepotřebují zdraví. Neschovávejte své světlo pod nádobu. Tato Kristova slova by nás měla motivovat, abychom také farnost a společenství v ní využívali jako nástroje k evangelizaci za zdmi našich kostelů a církevních budov.

A k tomu, abychom oslovili další katolíky v lavicích, ani nemusíme být na setkání skupinky. Stačí si popovídat s lidmi po mši. Výborným katalyzátorem rozhovorů mohou být běžné zvyky, jako třeba pokleknutí před oltářem, a stejně tak svátosti. Zkuste říct něco jako: „Velice mne

oslovilo, když jsem viděl, jak jste uctivě poklekl před svatostánkem. Co posiluje vaši víru v Eucharistii?“ Může to vyvolat rozhovor o modlitbě nebo třeba o tom, jak je pro daného člověka těžké věřit. Obojí poskytuje skvělou příležitost začít spolu mluvit o tom, jak si můžete navzájem pomáhat na své duchovní cestě.

Když vidíme, jak lidé kolem nás žijí svou víru, je pro nás snazší následovat jejich příklad. Můžeme sledovat videa o víře od našich oblíbených tvůrců nebo číst svoje oblíbené autory, ale pokud nejsme součástí malých společenství, kde se víra začleňuje do životního stylu každého zúčastněného, bude v nynější sekulární kultuře velmi obtížné zachovat si svá přesvědčení – a ještě těžší bude podle nich řídit svůj život.

David Kilby
Catholic Exchange
Přeložila Alena Švecová

David Kilby
šéfredaktor Catholic World Report

NENECHTE SE OŠÁLIT „SYMPATICKÝM“

V 80. letech minulého století jsem se jako dospívající ocitla na morální křižovatce.

Byla jsem typická katolička, která prošla nevalnou katechezí a pohrávala si s těžkým hříchem, kvůli čemuž mě trochu tížilo svědomí. Tušila jsem, co je správné a co ne (protože relativismus tehdy ještě nebyl v módě), ale Boha jsem vnímala jako shovívavého rodiče, který je příliš „milující“, než aby někomu vnucoval své vlastní hranice. Než jsem však do toho hříchu zabředla ještě hlouběji, pokládala jsem za nejlepší vyhledat Marianne, nej-svatější kamarádku, kterou jsem znala, aby mi poradila.

Marianne byla přívětivá, rozvázná a cudná praktikující katolička se zájmem o druhé. Byla vždy radostná a trpělivá, otevřeně mluvila o své lásce k Ježíši, každou neděli chodila na mši a byla jedním z mála lidí, které jsem za celou svou školní docházku poznala jako evidentně oddané katolíky – rozhodně oddanější, než jsem byla já. Připadalo mi tedy rozumné obrátit se na Marianne se svou otázkou: Měla bych na té cestě těžkého hříchu pokračovat, nebo se obrátit zpátky? Přímou takhle jsem to neformulovala, ale obě jsme věděly, že naše víra dané jednání pokládá za hříšné.

Marianne se ke mně naklonila a dotkla se mého předloktí. „Leilo,“ řekla a s vřelým úsměvem se mi podívala přímo do očí. „chci jen, abys byla šťastná.“

Je mi teď pětapadesát, ale dodnes si pamatuji její tvář, třídu, okolí a pokoj, který jsem v tu chvíli pocítila. Tato slova byla vším, co jsem od své nejmorálnější kamarádky potřebovala slyšet. Neohlížela jsem se zpátky a příštích deset let jsem pokračovala v neustále se prohlubujícím smrtelném hříchu.

Vůbec jsem nechápala, že když naslouchám konejšivým slovům své kamarádky, vydávám se do ďáblových rukou. Vždyť byla tak sympatická. Měla mě ráda. Ve skutečnosti jsem byla živoucím příkladem Prvního pravidla pro rozlišování duchů, jak ho formuloval sv. Ignác:

U těch, kteří jdou z jednoho smrtelného hříchu do druhého, má nepřítel

Foto: cherylholt / pixabay

obvykle ve zvyku předkládat jim zdánlivé (smyslové) příjemnosti a rozkoše, aby je udržoval v jejich neřestech a hříších a je rozmnožoval. U těchto osob používá dobrý duch opačného způsobu, totiž bodá a hryže jejich svědomí soudností rozumu. (přidané zdůraznění)

Padla jsem do pasti, do které se dnes nechávají lapit mnohé duše: věřila jsem, že když má někdo sympatickou osobnost, je milý, pozorný a „přijímající“ (ať už to znamená cokoli), pak to je dobrý člověk. Nějak se stalo, že katolíci začali dělat klíčové soudy na základě pocitů, místo aby se řídili rozumem. Ukolébá nás srdečný smích, jiskra v oku, objetí s vědoucím úsměvem. Pohltní nás pocit, že nás má někdo rád, i když nám ve skutečnosti věší bulíky na nos.

Přátelský člověk, který nás přijímá, je ochotný nás „doprovázet“ a nabízí nám ujištění, ještě nemusí mít na srdci naše nejlepší zájmy. A někdy nám ten, kdo pro nás opravdu chce to nejlepší, navzdory svým dobrým úmyslům nevědomky ubližuje. Podle vnějšího zdání ani podle svých emocí nemůžeme poznat, zda pro nás ten druhý opravdu představuje Krista. Jediným měřítkem, podle kterého můžeme posoudit radu či vedení druhého

ho člověka, je, zda jeho rada odpovídá objektivní pravdě a dobrotě.

Protože však býváme vedeni k tomu, abychom jako měřítko pravdivosti používali své pocity, stává se takové rozpoznání obtížným. Ti, kdo se smějí našim vtipům, jsou vřelí a zajímají se o to, co máme na srdci, působí na naše smysly; přitahují nás, vyhovuje nám, jak se cítíme v jejich společnosti, a chceme se jim líbit. Dokonce je pak pro nás těžší takovým lidem odporovat, a to i ve chvílích, kdy víme, že bychom měli.

Většina z nás na určité rovině ví, že příjemné osobnostní rysy člověka a přirozená sympatičnost nejsou totéž co ctnost a důvěryhodnost, ale když se s takovým „sympatickým“ člověkem cítíme dobře, máme sklon odsouvat rozum stranou. A i když vidíme varovné signály a něco nás znepokojí, vysoká cena, kterou bychom za vyjádření svých pochybností zaplatili (např. ztráta přátel, postavení nebo respektu), způsobí, že pozbudeme odvahu vzepřít se.

I pevní křesťané se mohou nechat obalamutit, když jsou osobně konfrontováni se známým protivníkem, který je k nim milý. Pravidelně polemizují s LGBTQ aktivistou P. Jamesem Martinem a nazývám

Foto: Tim Mossholder / Unsplash

ho svědce duší. Ale nezměkčil by se můj postoj k jeho úlisné „službě“, kdyby mě se srdečným úsměvem pozdravil a řekl mi, že obdivuje mou práci? Bill Clinton bojoval proti Božímu morálnímu zákonu z nejvyšší mocenské pozice, a přesto disponuje přirozenou přívětivostí, je vřelý, v mnoha ohledech sympatický a jeví se jako upřímný. Ale šla bych s ním na pivo a nazvala ho přítelem, kdyby mě laskavě vyhledal a byl ochoten mi naslouchat?

K největším škodám dochází v církvi, kde „sympatickým“ kněžím a prelátům promíjíme zlo, které schvalují, protože se usmívají, pozorně naslouchají a projevují zájem a péči. Před duchovním, který nám přátelsky potřásá rukou, ale vede nás na scestí, bychom měli dát přednost odměřenému, až drsnému sv. Otci Piovi, ale jsme nestálí, slabí a duchovně nepevní – a nepřítel to ví. Vnášíme chaos do svých emocí, necháváme je vládnout nad svým rozumem a vůlí a stěžejí vnímáme pokušení. Tenkrát na střední škole jsem si rozhodně nechtěla všimnout ďáblově šepotu, nebo mi možná jen bylo tak příjemně, že mi bylo všechno jedno.

Ze svých vlastních špatných rozhodnutí nemohu vinit nikoho druhého. Jsem svobodný morální činitel, který si zvolil hříchy, jichž jsem se na střední škole a později dopouštěla, a musím z nich skládat účty. Zapomínáme však (nebo nás nikdo nepoučil), že existuje devět různých způsobů, jak se spolupodílet na něčem hříchu:

1. Radou.
2. Příkazem.
3. Souhlasem.
4. Popudem.
5. Chválou nebo lichocením.
6. Zatajením.
7. Spoluúčastí.
8. Mlčením.
9. Obhajobou spáchaného zla.

Mariannina „sympatičnost“ překryla zlo několika z těchto způsobů.

Co se stalo s Marianne po onom rozhovoru na střední škole? Po maturitě a ještě pak na vysoké škole jsme zůstaly v kontaktu, ale nakonec mi zmizela. Pamatuji si však na naši poslední zásadnější debatu. Odehrála se jednou v létě, kdy jsem ji stále ještě považovala za nejsvatější z katolíků. Její milá povaha a příjemný úsměv byly dál srdečné a přitažlivé, zatímco mi vyprávěla o jedné své drahé křesťanské kamarádce, která nečekaně otěhotněla.

Mluvila o ní s hrdostí a popisovala, jak se tato mladá žena téměř v polovině těhotenství rozhodla pro potrat. „Tolik se za to modlila, Leilo. Bylo to vážně krásné. Trpělivě čekala a nic neuspěchala, protože to bylo tak důležité rozhodnutí. Celé měsíce se modlila, aby si byla úplně jistá, že si zvolí tu nejlepší možnost, jak projevit lásku. Nakonec rozpoznala Boží vůli – že ukončit těhotenství bude správné. Prostě ještě nebyl správný čas, aby měla dítě.“

Zatímco jí oči zářily obdivem, pama-

tuji si, jak ve mně stydla krev. Navzdory všem mým šarlatovým hříchům jsem věděla, že potrat je vražda nenarozeného dítěte. Marianne mi právě tvrdila, že Bůh schválil, aby někdo v druhém trimestru zabil dítě, které on stvořil ke svému obrazu. Její „sympatické“ a milé vystupování, když líčila úkladnou vraždu dítěte, bylo stejné, jako když se mnou mluvila toho osudného dne na střední škole.

Tentokrát jsem se jí ale postavila. Řekla jsem jí, že jsme katoličky, že ví, co je správné, a že jsem ji pokládala za odpůrkyni potratů. Bez sebemenšího náznaku ironie mě ujistila, že potraty naprosto odmítá, ale že nemůže zasahovat do toho, jak se rozhodnou druzí a kam je vede Bůh. Otevřely se mi oči a se zděšením jsem uviděla všechno to zlo. Toho dne Marianne spadla ze svého piedestalu a roztránila se na tisíc kousků. I když jsme pak byly jen v minimálním kontaktu, dozvěděla jsem se, že žije s nějakým mužem, kouří trávu a přijímá levičácké názory. Od té doby jsme už spolu nikdy nemluvily.

Na střední škole a následujících deset let se mi „sympatické“ stalo kamenem úrazu. „Sympatické“ vystupování vedlo mou kamarádku po temné cestě smrtelného hříchu a odpadlictví. „Sympatické“ dál ohrožuje každého z nás, naše děti a dokonce i naše dobré kněze a biskupy. Ďábel přichází jako anděl světla, vlk přichází v rouše beránkově (a pastýřově) a podvodník využívá důvěry druhých. Ne každý, kdo klame, má špatné úmysly, ale na jejich klamu se tím nic nemění. Abychom se ubránili klamům „sympatického“, hledejme vždy to, co je pravdivé. Pravda může často bolet – ale na rozdíl od „sympatického“ nikdy neublíží.

Leila Miller

leilamiller.net

Přeložila Alena Švecová

Leila Millerová
spisovatelka

EXISTUJE ŽIVOT PŘED SMRTÍ?

Nikdo nechce být nešťastný

Z osmnácti let, které jsem strávil v Curychu, si velmi živě vzpomínám na jedno graffiti, které se provokativně tázalo: Existuje život před smrtí? Autor byl pravděpodobně mladík plný nadějí do budoucna, ale zároveň byl ovlivněn atmosférou konce osmdesátých let minulého století. Je to volání o pomoc, o pravdu, spravedlnost a mír. Je to také obžaloba generace jeho rodičů, kteří mu neukázali cestu ke štěstí. Je jasné, že žádný člověk nemá svobodu nechtít být šťastný, a to nejen v tomto životě, ale navždy. A to i přesto, že nemáme náboženskou víru, protože tato touha je hluboce zakořeněna v naší DNA.

Následující úvahy jsou inspirovány knihou profesora Michaela Pakaluka, který získal doktorát z filozofie na Harvardově univerzitě, kde studoval filozofickou logiku u W. V. Quinea, Burtona Drebera a Warrena Goldfarba, filozofii vědy u Hilaryho Putnama a politickou filozofii u Johna Rawlse. Rawls byl vedoucím jeho diplomové práce *Teorie přátelství u Aristotela* a členkou komise, před níž práci obhajoval, byla též Sarah Broadieová (tehdy působící na Yale).

Štěstí jako sen v dějinách

Všechny zápasy, snahy a otřesy v dějinách, jak na osobní, tak na společenské rovině, vždy směřovaly k tomu, aby se žilo lépe, aby lidé měli lepší postavení, klid a štěstí. V 18. století byla tato přirozená tendence formulována filozofickou reflexí. Již dříve se svatý Thomas More ve své knize *Utopie* zabýval touto hlubokou a všeobecnou touhou: touhou po světě, v němž si všichni budou rovni a budou svobodní, touhou po společnosti, v níž budou všichni dobří, a proto budou vždy konat dobro, aniž by je k tomu nutily orgány, jako jsou policie, soudy a věznic.

Tuto krásnou vizi převzal Jean-Jacques Rousseau, ale pochopil ji a zkažil svými hlubokými racionalistickými předsudky, když z ní učinil základ své dogmatické zásady, že všichni lidé jsou od přírody dobří, a to vše zahalil do oparu čistě deistické atmosféry. Tento

Foto: Iva Horalkova / Člověk a Víra

princip je v naprostém rozporu s židovsko-křesťanským učením, které uznává vnitřní dobrotu člověka, ale nepopírá, že jeho přirozenost je zraněná a deformovaná prvotním hříchem Adama a Evy. V tehdy převládajícím filozofickém myšlení byla tato dualita vždy považována za samozřejmost vzhledem ke křesťanskému zjevení, které dávalo jistou naději na dosažení věčného života.

Francouzská revoluce z roku 1789 konfrontovala tyto dva způsoby pohledu na lidský osud, tyto dva způsoby, jak hledat štěstí: ateistickou vizi proti vizi víry. Jak známo, ve jménu revoluce zemřely dva miliony lidí, protože šlo o likvidaci starého režimu šlechty a katolické církve.

Z pohledu na uplynulá staletí dnes vidíme, že tato revoluce nepřinesla ráj na zemi, i když dosáhla některých pozitivních prvků, ale za příliš vysokou cenu. Ve Francii pak proběhly další revoluce, v roce 1830, 1848 a 1870, inspirované stejným protikřesťanským duchem v jakobínské podobě, která nenabízí život před smrtí.

Ruský sen

Revoluce v roce 1917 nevznikla spontánně v masách ruského lidu ve městech a na venkově, ale její ideologické zdůvodnění bylo naočkováno marxistickým virem, který zvenčí do společnosti vnesl Lenin. Mezi rolnictvem a nižšími vrstvami jistě panovala nespokojenost a objevovaly se protesty proti carovi, což byl pravděpodobně jeden z prvků, který

mohl podpořit šíření marxismu.

Je dobře známo, kam marxismus přivedl skvělý ruský národ, stejně jako čínský lid, lid Laosu, Kambodže, Vietnamu, Kuby a Nikaraguy: z ateismu nelze nic vytěžit, protože vždy končí krveprolitím.

Americký sen

Navzdory svým problémům patří USA k zemím, které v posledních dvou stoletích nejvíce přispěly k pokroku západního světa, zejména v hospodářské, sociální a technologické oblasti. Domnívám se, že i nyní se v USA stále žije velmi dobře většině lidí, kteří pracují, aniž by projevovali nadšení pro několik sociálně neklidných osob, které opět chtějí změnit svět. A neuvěřitelné je, že jejich ideologie ospravedlňující tolik demonstrací a protestů je přinejmenším pro Evropana naprosto směšná. Hesla hnutí jako WOKE, LGBT atd. jsou tak primitivní, že urážejí naprostou většinu Američanů. Nejsou ničím jiným než opakováním marxismu, jehož cílem je dialekticky postavit bílé proti černým, homosexuály proti normálním, ženy proti mužům atd.

Všichni tito neklidní duchové jsou převážně nízké společenské a profesní úrovně, takže nemají co ztratit. Jak říká profesor Pakaluk, jejich společným jmenovatelem je touha zničit církve a křesťanství, USA považují za beznadějně rasistickou zemi, která nemá právo existovat,

dokončení na str. 13

DÉMON V DEMOKRACII – MIMOŘÁDNÁ KNIHA PRO TOTO NEKLIDNÉ STOLETÍ

Legutkova kniha je i deset let od jejího vydání dosud nejlepším svědectvím o dnešní levicově liberální době.

Jedním podceňovaným důsledkem událostí kolem covidu-19 je opomíjení děl, která by si normálně získala širší uznání. Tím, jak jsme byli zaujati děním v oblasti zdravotnictví, unikl naší pozornosti výběr z nabídky chvályhodných děl.

K takovým pracím patří i kniha *Démon v demokracii – totalitní pokušení ve svobodných společnostech* od polského filozofa a europoslance Ryszarda Legutka. Původně vyšla v polštině jako *Triumf Człowieka Pospolitego*, poté vyšla roku 2016 redakčně upravená v angličtině a jde o unikátní, skutečně významné dílo z nedávné doby. (České vydání, nazvané *Triumf průměrného člověka*, pochází z roku 2017 – pozn. překl.).

Legutkova kniha je podobně jako práce Christophera Lasche či Johna Graye zprávou, která nejví přilíhne nadšení z thatcherovského konsensu, jenž začal definovat pravici, a zároveň odolává snadným pokusům o sblížení ze strany dnes převládajícího levicového liberalismu. Je to kniha, která osvětluje omyly současné doby a odmítá moralizování, jež tato epocha také požaduje.

Legutko, podobně jako Ed West či Christopher Caldwell, patří k několika soudobým spisovatelům, kteří jsou ochotni kritizovat levicově liberální *status quo*. A protože nepodléhá našim rozmanitým nereálným představám, formuluje nedostatky naší liberální demokracie bez ustrašenosti, která je dnes až příliš běžná. Pro konzervativně laděné čtenáře se tak jeho kniha stává vítaným zpestřením jinak bezútesné scény, kdy nás obklopuje všeprostopupující liberalismus.

Takovou chválu však nenajdete jen v této recenzi. Podobně nadšení jsou z ní i Adrian Vermeule z Harvardu a Patrick Deneen z univerzity Notre Dame. Podle Vermeule „Legutko napsal nepostradatelnou knihu o současné krizi liberalismu a o vztahu liberalismu k demokracii“, zatímco Deneen ji hodnotí jako „fascinující,

brilantní dílo. Každá její stránka... je plná významných postřehů.“

To je nepochybně vysoké ocenění. Po přečtení knihy však nezbyvá než s ním souhlasit. Ústřední její tezí je, že i když se od sebe komunismus a liberální demokracie navenek viditelně liší, sdílejí řadu podobných rysů. Tato myšlenka se sice na první pohled jeví jako absurdní, ale po dvou stech stranách textu nabitého myšlenkami se už této poněkud znepokojivé myšlenky čtenář nedokáže vyhnout.

Své tvrzení Legutko odůvodňuje takto: v obou případech jde o neústrojné systémy, které ve své honbě za iluzorní utopii pracují s nepřirozeným donucováním a nátlakovou horlivostí. Příslušné utopie se má na praktické rovině dosáhnout prostřednictvím technologií a „modernizace“ a na teoretické rovině se má opírat o domnělý fakt lidské rovnosti. Komunismus i liberální demokracie tedy představují historizující projekty, které se snaží zakládat lidské záležitosti na iluzích „pokroku“ místo na stabilnějších vrstvách základní přirozenosti.

Oba tyto programy jsou pak pouhým dogmatem. Legutko o tom píše:

Oba vyrůstají z přesvědčení, že svět takový, jaký je, nemůže být tolerován, že musí být změněn a že to, co je staré, musí být nahrazeno novým. Oba systémy silně a – abychom tak řekli – netrpělivě zasahují do sociální matérie a oba tuto ingerenci odůvodňují argumentem, že jejich zásahy povedou ke zlepšení stavu věcí prostřednictvím „modernizace“.¹

Tyto dva systémy tudíž nejsou schopny přijímat lidské bytosti a politické záležitosti takové, jaké momentálně jsou: člověka a polis je nutno přetvořit podle dané ideologie. U komunistů to obnáší popření přirozeného egoismu člověka

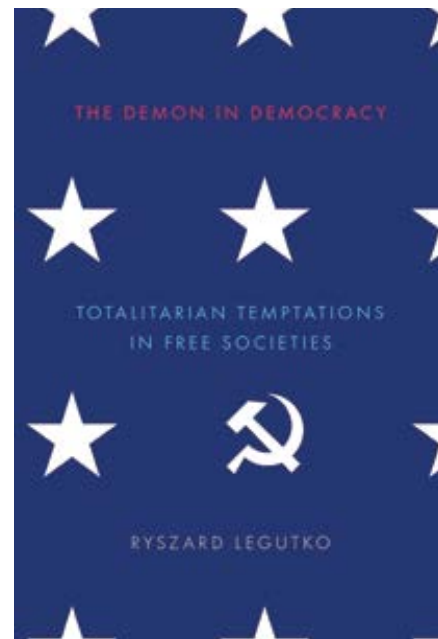

Foto: amazon

a podřízení jeho individuálního úsilí údajnému společnému dobru. Že to v praxi vyžaduje nezměrný nátlak a násilí a že to je přinejmenším od Platónovy Republiky pokládáno za mylnou představu, je lekce, která je dnes, kdy žijeme v době těsně po Marxovi, Maovi a hrůzách 20. století, až příliš běžná.

Až dosud tedy nic nového. Mimořádné však je autorovo objasnění odpudivých aspektů liberální demokracie, zvláště pro nás na „konci dějin“ a ve světle bezstarostného liberalismu, který dosud prostupuje naše společnosti, i když čím dál víc sklouzávají do očividného úpadku. Jak nás Legutko informuje, liberální demokracie má podobnou naléhavou potřebu získávat stoupence jako leninský komunismus a zároveň je stejně slepá k omylům ve svých teoriích a ke svým fundamentalistickým impulsům jako její komunistický předek.

Podle Legutka nemůže liberálně-demokratický člověk odpočinout, dokud svět nebude pro liberální demokracii

¹ Citováno z českého vydání *Triumf průměrného člověka*, přel. Josef Mlejnek (Brno: Centrum pro studium demokracie a kultury, 2017), str. 12.

Foto: gerald / pixabay

zaručeně bezpečný. Nevadí, že tento liberálně–demokratický klam vyžaduje tyranii nad duší jednotlivce – nejsme ani plně liberální, ani demokratičtí – i nad celými skupinami lidí. Typickým příkladem toho je nedávný Spojenými státy vedený neúspěšný pokus vnutit kmenovým národům Afghánistánu demokracii nebo liberalismus (Legutko tyto pojmy spojuje a rozlišuje podle potřeby).

Pokud je takový postoj marný, proč se o něj snažíme? Ponecháme-li stranou úvahy o obchodování se zbraněmi, politice a ekonomice, ospravedlněním našeho liberálně–demokratického „imperialismu“ je samozřejmě jeho konečný a slavný cíl. Jakmile je na dohled levicově liberální *tělos*, jsou platné všechny prostředky k jeho dosažení. „Skutečná“ liberální demokracie tedy podobně jako komunismus nikdy vyzkoušena nebyla.

Pro komunisty teď jejich selhání představují běžný folklor; u našich liberálních demokratů však jejich (z velké části nepříznané) fantazie rychle pokračují, přičemž jim napomáhá jejich nádech „osvíceného zdokonalování“ a americký imperiální patron, který je umožňuje.

Na tom, že účinky všeho tohoto „liberalizování“ jsou pro jeho příjemce nepřirozené, obvykle nechťené a často odpudivé, nikomu většinou nezáleží. Podobně jako mezi všemi „opravdovými věřícími“ tu pro heretiky není místo; je nutno razit cestu vpřed a nezastavovat se.

Kouzlo liberalismu je tedy stejně silné jako kterékoli jiné. Legutko k tomu píše:

*„Liberálně–demokraticky smýšlející lidé si v sobě podobně jako předtím lidé smýšlející socialisticky vytvářejí neodolatelné vnitřní nutkání často manifestovat správnost svých názorů. Vytváří se určitý povinný rituál, v němž každý musí prokázat, že jeho liberálně–demokratické vyznání spontánně tryská z hloubi jeho srdce.“*²

*„Od člověka se pak očekává, že vysloví souhlasný názor na práva homosexuálů a žen a odsoudí běžné ničemy, jako je domácí násilí, rasismus, xenofobie či diskriminace nebo si najde jiný způsob pochlebování ideologickým bohům.“*³

Když se nad našimi společnostmi zamyslíme ve světle nedávných aktivit, jako bylo například dění po smrti George Floyd, nebo narůstající posedlosti transgenderovými otázkami, znějí tato slova děsivě pravdivě.

Tento postoj se neprojevuje jen na rétorické, ale také na materiální rovině. Stačí si vzpomenout na dnes všudypřítomné duhové vlajky, chirurgické zákroky pro změnu pohlaví, kosmopolitní billboardy a reklamy, úpravy rodných listů, genderově neutrální toalety, pochody „pýchy“ a biologické muže na ženských sportovních kláních, a potvrdí se nám oprávněnost Legutkových tvrzení i naše jasné popírání fyziologické reality. Ve skutečnosti, jak Legutko dodává,

[levicový liberalismus] „ovládl veřejnou sféru, vstoupil do škol, proniká masovou kulturou a před nedávnem se začal objevovat i v reklamách. Nestačí už udělat reklamu na nějaký výrobek, ale je dobré opatřit jej ideologicky správným posláním, protože i když taková věc nesplní svou komerční funkci, každá příležitost předvést

*se jako šířitel bratrství, kritik církve a zastánce manželství homosexuálů se hodí.“*⁴

*„S oblibou se podobnému ideologickému lísání oddávají novináři, přitroublí televizní panáci, šířitelé pornografie, sportovci, profesoři, umělci, profesní skupiny, ale také mladí lidé, kteří jsou již nakaženi zideologizovanou masovou kulturou. Dnešní ideologie je tak mocná, že se téměř všichni hrnou do tábora pokroku.“*⁵

Zatímco se tedy principy našeho levicového liberalismu od dogmat komunismu 20. století jasně liší, oba systémy si jsou podobné svou totalitní podstatou:

*„Schémata jsou v obou případech podobná, jen odpovídající role ztvárňují různé herci. Proletáře nahradil homosexuál, kapitalistu fundamentalista, vykořisťování diskriminace, revolucionáře feministka a rudou vlajku vagína.“*⁶

Variace na toto téma prostupují celou knihu a jsou rozpracovány v pěti jejích kapitolách. A i když se některé její části překrývají, celá práce je napsaná s filozofickou hloubkou, která je odrazem Legutkovy pozice profesora a jíž jsou schopni jen málokterí jeho současníci. Deenen k tomu podotýká: „Hned při prvním čtení jsem si podtrhal většinu knihy a teď už ji mám podtrhanou skoro celou. Je to nejpronikavější politicko–filozofické dílo tohoto dosud mladého, leč pohnutého století.“

Kniha však není bichle určená výlučně pro zasvěcené. Kromě Legutkových zcela zřejmých vědomostí jí na kvalitě přidává i autorova schopnost čerpat z vlastní zkušenosti: narodil se těsně po druhé světové válce, vyrůstal ve sféře vlivu sovětského komunismu a v dospělosti byl zaměstnán v Evropském parlamentu, takže se během svého života seznámil s fungováním obou režimů z první ruky.

Legutko vzpomíná, jak byl v jehorodném Polsku přechod k liberální demokracii vítán s nadšením, které brzy přešlo v rozčarování. Píše, že jeho vlastní počáteční elán rychle opadl, když vycítil, jak

„... liberální demokracie výrazně omezuje prostor toho, co je dovoleno, a... úměrně jejímu vývoji se tento prostor spíše

4 Idem, str. 141.

5 Idem, str. 141, část mimo kurzivu přeložena z anglické citace.

6 Idem, str. 206.

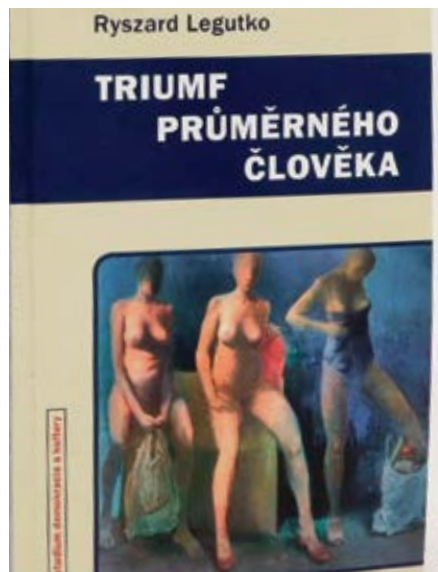

Foto: knihobot

zmenšuje, než aby se rozšiřoval.⁷

Toto jeho poznání se prohlubovalo, čím déle pracoval v nejtypičtější instituci současného liberalismu, v Evropském parlamentu.

„Zblízka jsem mohl pozorovat něco, co mnoha pozorovatelům z větší vzdálenosti uniká. Má-li být Evropský parlament emanací ducha současné liberální demokracie, není to v tomto případě dobrý duch, ani duch krásný: má velké množství špatných a ošklivých vlastností, a navíc, jak jsem nade vši pochybnost zjistil, i takové vlastnosti, které má společné s duchem komunismu.“⁸

„Už jen úvodní... kontakt s unijními institucemi umožňuje uvědomit si dusnou atmosféru politického monopolu, silné ideologizování, deformaci jazyka užívá-

ním unijního newspeaku, vytváření umělé skutečnosti zatemňující obraz světa, nevráživost vůči disidentům všeho druhu a řadu jiných věcí dobře známých těm, kdo si pamatují Polskou lidovou republiku.“⁹

A právě tento tyranský aspekt liberální demokracie Legutko napadá nejostřeji. Po stručných zmínkách o úpadku starého náboženství (křesťanství) vlivem nového liberálního řádu jsou Legutkova závěrečná slova pochopitelným nářkem, že liberálně-demokratický člověk – „více umíněný, více uzavřený a mnohem méně ochotný učit se od ostatních“¹⁰ – podle všeho přemohl všechny zúčastněné.

Dodává:

„S marginalizací křesťanství získává liberálně-demokratický člověk – zcela bez boje – roli výlučného pána nad současnou obrazností, jen všeplatně a neodvolatelně vymezuje směry vývoje lidské přirozenosti a jen hned na počátku odmítá vše, co se nepřekrývá s úzkou perspektivou jeho vnímání skutečnosti.“ To je smutný stav, kdy bude „liberálně-demokratický člověk moci bezrestně ovládat všechny lidské aspirace“.¹¹

Přítomnost levicově liberálních sociálnědemokratických stran v USA, Kanadě, na Novém Zélandu a nyní v Austrálii to jen dále potvrzuje.

Legutkovy postřehy tu připomínají německého prvního protifašistického a zároveň protidemokratického disidenta Ernsta Jüngerera, který „nenáviděl demokracii jako mor“ a poválečný triumf Amerikou vedeného liberalismu vnímal jako naprostou katastrofu. Tento postoj

je dále patrný u Jüngerova blízkého současníka a krajana Martina Heideggera a v jeho pojmu „potemnění světa“.

Pozornost bychom však měli obrátit k snad nejslavnějšímu německému teoretikovi ze všech, Friedrichu Nietzschemu, od něhož Legutko v závěru své knihy čerpá. Legutko v podstatě přijímá pojem „tyranie většiny“ Alexise de Tocquevilla a zpopularizovaný hegelianismus Francise Fukuyamy – tj. že liberální demokracie nemá alternativu –, nicméně se zamýšlí nad tím, zda je naše postavení jako nietzscheovského „posledního člověka“ ústupkem, který musíme udělat, abychom mohli žít v tomto nejlepším ze všech praktických politických světů, nebo svědectví o naší všeprostopující politické a duchovní bídě.

Jak Legutko píše úplně na konci, zachování liberální demokracie „bude pro jednu povzbuzujícím svědectvím o tom, že se člověku podařilo dosáhnout trvalého stavu přirozeného přebývání, ale pro druhé to bude znamenat konečné potvrzení jeho nevyčísitelné fragmentárnosti a prázdnoty“.¹²

S přesnějším shrnutím naší nynější situace jsem se dosud nesetkal a je to jeden z mnoha důvodů, proč si tuto úžasnou knihu přečíst.

Ryan Anderson
MercatorNet
Přeložila Alena Švecová

Ryan Anderson
australský esejist

7 Idem, str. 10.

8 Idem, str. 10.

9 Idem, str. 10.

10 Idem, str. 187.

11 Idem, str. 186.

12 Idem, str. 224 (v angl. citaci doslova „... jeho nevyčísitelné průměrnosti“ – pozn. překl.)

dokončení ze str. 10

prosazují naprostou sexuální svobodu a tvrdí, že pohlaví jednotlivce je dáno jeho svobodnou volbou a že by měla existovat nejen rovnost příležitostí, ale i rovnost výsledků!

Velká bitva v údolí Armagedonu

V apokalyptických rozměrech dnes více než kdy dříve útočí ateistické ideologie

na tisíce let zavedený řád po celém světě a snaží se vytvořit nový světový řád, v němž nikdo nebude mít nic – protože všechno bude ukradeno, a v němž budou všichni „šťastní“, zavření ve vězení absolutní digitální kontroly. A vše nasvědčuje tomu, že čelíme obrovské promyšlené světové akci, kterou z globalizačního vrcholu organizuje jakási tajná organizace. Válka na Ukrajině se všemi svými budoucími důsledky je jen předehrou

k tomu, co nás čeká.

Peter Kopa
Think Tank LA

Dr. Peter Kopa
právník

CO SE PRO NÁS CHYSTÁ?

„Co se pro nás chystá?“ – to je otázka, s níž si dnes láme hlavu stále více lidí, kteří začínají vnímat, že z politiky se stal proces, který se dostal zcela mimo kontrolu demokraticky smýšlejících občanů.

Stále zřetelněji je jim patrné, že je jim bráněno v tom, aby rozhodovali o své budoucnosti. Jsou tu jiné síly, které postupnými, čím dál razantnějšími kroky realizují projekt nového společenského řádu. To lze doložit mnoha poukazy a nemusí se vždy jednat jen o fakta vzatá z oficiálního politického a společenského života. Tak jako samotná realita světa má svou stránku bezprostředně viditelnou, za níž se skrývá její „odvrácená tvář“, tak i politika má svou exoterickou (mediální) a esoterickou (zahalenou, tajnou) dimenzi. Ale již zde na Zemi platí, že nic není natolik skryté, aby se to alespoň náznakově neukazovalo. Všimněme si jednoho takového „znamení“.

Na podzim roku 2020 vyšla v italském nakladatelství Marsilio kniha Giugliana di Bernarda *Il futuro di Homo sapiens*. Zajímavý na ní je již její autor. Giuliano di Bernardo je zasvěceným zednářem, který byl v letech 1990–1993 velmistrem Velkého Orientu Itálie a svoji péči o dobro člověka prokázal i tím, že o něco později založil novou zednářskou lóži s názvem Gran Loggia Regolare d'Italia. Vzhledem k tomu, že zednářství má leccos společného se skrytou stránkou politiky, nelze brát jeho názory na lehkou váhu. Na první pohled se zdá, že se jedná o soukromé úvahy spisovatele, ale při pozornější četbě se ukazuje, že jde o záměrné poodhalení plánu, k jehož uskutečnění činnost západních politiků rezolutně směřuje.

Celou věc dobře dokresluje di Bernardo výstup na italské televizní stanici Telesera ze dne 15.8.2020, v němž poskytl rozhovor o své právě vydávané publikaci. Moderátorka pořadu knihu představila jako „hlubokou filosofickou, historickou a existenciální analýzu“ problémů, které se týkají dnešního člověka a obrátila se na di Bernarda s dotazem, proč knihu vlastně napsal. V odpovědi zaznělo, že jde o jakousi autorovu zralou životní bilanci toho, čemu zasvětil celý svůj život. Diváci se proto mohli těšit na prozrazení výsled-

Luca Signorelli: Kázání a skutky Antikrista (1499–1502)

ků celoživotní náplně práce jednoho z nejznámějších italských zednářů. Počátek své prezentace věnoval úvahám o smyslu lidského života. Základním měřítkem při jeho určování je podle di Bernarda to, co se v běžném jazyce nazývá štěstí. Člověk prožívá smysluplný život v případě, že je šťastný. Obtíž však spočívá ve vymezení štěstí a di Bernardo upozorňuje na jeho těžkou uchopitelnost. Dokladem toho jsou starořeční filosofové, z nichž jsou jmenováni Sokrates a Aristoteles. Oba se štěstí člověka pokoušeli definovat, ale skončili prý jen u „myšlenkových abstrakcí“. Di Bernardo proto navrhuje alternativní cestu, která vychází z analýzy společenské skutečnosti člověka. V ní se kromě jiného věnuje otázce různých náboženství v dějinách lidstva a věří, že k odhalení jejich podstaty vede cesta přes rozbor jejich původu. V jeho očích jsou všechna náboženství „motivována ekonomickými potřebami“, což je stvrzeno souhlasným odkazem ke známému Marxovu stanovisku. Filosofie, etika, estetika atd. jsou jen důsledkem neboli nadstavbou vyrůstající z této základny.

Na tomto staromódním marxistickém postoji by nebylo nic pozoruhodného, kdyby ho moderátorka neuvedla do souvislosti s fenoménem současné globalizace. Di Bernardo poznamenává, že globalizace spočívá v „homogenizaci různých lidských skupin“ a upozorňuje

na to, že se jedná o velmi starý proces. Jeho první fázi spatřuje ve vzniku jednotlivých historických království. Jednalo se totiž o sjednocení určitého počtu lidí, kteří mluvili stejným jazykem, měli stejnou kulturu a vyznávali stejné náboženství. Ona stejnost jazyka, kultury a náboženství byla v di Bernardově interpretaci jakási „mini-globalizace“. Její hranice se rozšířily vznikem říší, v nichž byla jednotlivá království spojena v jeden politický celek. Po této druhé fázi globalizace, jejíž období se končí na prahu novověku, přichází její třetí a konečná fáze, tj. finální proces sjednocování lidstva umožněný a vyvolaný moderní vědou a technikou. Moderní věda a technika globalistickou dynamiku nesmírně urychlily a di Bernardo trvá na tom, že se jedná o proces nezvratný. Kdo by ho chtěl zvrátit, musel by zastavit rozvoj vědy, což není možné, neboť věda je svou povahou otevřena ke stále novým objevům, k neustálému rozvoji a pokroku. Je tedy nepochybné, že směřujeme k momentu, v němž bude vytvořena jedna celosvětová společnost, z níž budou odstraněny všechny kolizní rozdíly mezi lidmi a národy. Za těchto okolností povstává otázka, kdo a jak bude tuto novou společnost řídit.

V tomto okamžiku přichází na pořad diskuze situace spojená s virem Covid-19. Moderátorka ji charakterizuje jako „děsivou zkušenost“, kterou jsme byli v posled-

ní době nuceni učinit. Di Bernardo odpovídá, že i Covid-19 se stal významným akcelerátorem globalizačního procesu. S jistotou neomylného vizionáře sděluje, že pandemie covidu-19 „není výjimkou, nýbrž pravidlem“. To konkrétně znamená, že „musíme očekávat další pandemie, které budou ohrožovat přežití lidstva“. Žádný návrat „k normálu“ se konat nebude, lidé si budou muset zvyknout na permanentní výjimečný stav, který se dříve vyhlášoval jen v případech mimořádného ohrožení velké skupiny obyvatel. Nyní je nám řečeno, že pod takovou hrozbou již budeme žít natrvalo.

Slova zasvěceného zednáře nemají stejnou váhu jako slova nějakého placebného žurnalisty. Mají spíše povahu předzvěsti něčeho, co je za oponou oficiální politiky již připraveno do posledních podrobností. Na co se tedy máme přichystat? Di Bernardo bez jakéhokoliv zaváhání konstatuje, že současná opatření nejsou určena k tomu, aby problém covidu-19 sprovodila ze světa, nýbrž aby se ustavila nová forma řízení společnosti. Jelikož permanentní pandemie nebude znát žádné národní hranice, bude se jednat o globálně naléhavou záležitost, která bude řešitelná jen tehdy, když vznikne globální centrum řízení lidstva. To kromě jiného znamená, že éra demokracie skončila. Demokracie je příliš váhavá, musí se v ní brát ohledy na postoje opozice. V situaci urgency je však nutné jednat rychle a rozhodně a tomu musí odpovídat i struktura a mechanismus celoplanetárního vládnutí. Máme-li si učinit alespoň matnou představu o této nové podobě vlády, máme prý obrátit naši pozornost k Číně, jejíž režim di Bernardo charakterizuje jako „malou anticipaci“ toho, co brzy čeká celé lidstvo.

Podle známého italského zednáře bude vládní moc – zákonodárná, výkonná i soudní – svěřena „Jednomu-bohu“, jehož skromným předznamenáním je současný čínský prezident. Jako tento bude i vládce celého světa zvolen do své funkce celoživotně a bez omezení. Bude mít k dispozici veškerý potenciál vědy a techniky (di Bernardo zmiňuje například umělou inteligenci) a jeho moc bude absolutní. Rozkoly mezi lidmi a národy budou odstraněny, což bude zajištěno

Luca Signorelli: Vzkříšení těla (1502)

mimo jiné nahrazením všech náboženství praktickou filosofií konfucianismu.

Dokážeme si takovou společnost skutečně představit? Společnost, v níž výchova a napomínání rodičů a přátel bude nahrazena chladným technologickým dozorem nad všemi aspekty lidského života? Snad i proto se na závěr rozhovoru moderátorka di Bernarda ptá, co si myslí o lásce a jejím vztahu k lidskému štěstí. Di Bernardo se odvolává na svou letitou životní zkušenost a předkládá, k čemu jejím prostřednictvím dospěl: láska je iluze. Iluze, která nás motivuje k životu, ale ve skutečnosti je jen marným vzepětím, díky němuž se dotýkáme vrcholů života, abychom byli vzápětí srazeni do propasti zklamání. Láska je zcela pomíjivá a jako všechno jsoucí musí nakonec zahynout. Nová společnost bude technologicky „realistická“ a pro lásku už v ní nebude místo.

Je zřejmé, že plány na ustavení celosvětové vlády jsou v ostrém rozporu s křesťanským pojetím života. Moderní doba vygenerovala nového bůžka vědy a pokroku a di Bernardův scénář není ničím jiným než výrazem modloslužby lidí, kteří ve svých životech zavrhlí pravého Boha a tím pádem ztratili i správnou optiku, z níž by se mohli dívat na člověka. Di Bernardo se distancuje od „myšlenkových abstrakcí“ Sokrata a Aristotela, ale uniká mu, že „věda“, „technika“ a „pokrok“ jsou tím samým, co u nich tak nesmlouvavě kritizuje. Věda, technika a pokrok neexistují samy o sobě, jde jen o konkrétní

činnost racionální bytosti, jejíž život není rozhodně redukovatelný na úzkou oblast, kterou jsou schopny tyto moderní fenomény pokrýt. Ne věda a technika má řídit člověka, nýbrž naopak – člověk má řídit vědu a techniku podle svých zájmů. A jeho hlavní zájem je podřídit se zákonům Toho, který je autorem existence světa a lidského života. Pokud se tedy ukazuje, že věda a technika od tohoto zájmu člověka odvádějí, pak je namístě k nim změnit postoj. Je-li patrné, že globalizace v di Bernardově pojetí povede k celoplanetárnímu odcizení člověka, je nepřijatelné podvolovat se její „nezbytosti a nezvratitelnosti“, ale je naopak nanejvýš důležité tomuto neblahému procesu čelit. Jak bychom však mohli tento „rozjetý vlak“ zastavit? Jak se můžeme postavit tak drtivé moci, která si s námi již dělá, co chce? Křesťanská odpověď není složitá – hledejme nejprve Boží království v našich životech a vše ostatní nám bude přidáno. Nemusí se tím mínit jen základní existenční potřeby člověka. Proč by sem nemohl patřit i krach plánů globalistů, jejichž moc roste úměrně naší nevěrnosti Kristovu učení?

PhDr. Roman Cardal, Ph.D.
filosof

Roman Cardal

ROZDÁVAJÍ Z PLNOSTI KRISTOVY SVATOSTI

Jaroslav Foglar si ve čtvrtém *Zápisníku třinácti bobříků* v roce 1970 poznamenal: „Umiň si, že až jednou budeš dospělý, budeš pomáhat všem chlapcům a děvčatům ve svém okolí. Že k nim nebudeš nevládný, mrzutý a nepřející, jak někteří dospělí lidé dovedou!“ Inspirativní. Skautská nadace Jaroslava Foglara vydává nyní v rámci speciální edice druhý svazek *Rychlých šípů*. Zajímavé to je mj. proto, že v nich najde čtenář zrestaurované příběhy kreslené Markem Čermákem, Bohumírem Čermákem a Václavem Junkem, příběhy podle původních, dosud nezrealizovaných scénářů Jaroslava Foglara nakreslené Jiřím Grusem a dvě statě Martina Foreta věnující se osobnosti Marko Čermáka a fenoménu Rychlých šípů. Opatřeno vlastnoručním podpisem Marko Čermáka! Tak třeba tip na vánoční dárek?

Vatican News přináší zprávu, že se v kapli generální kurie Tovaryšstva Ježíšova v Římě v těchto dnech uskutečnilo poslední rozloučení s německým jezuitou Peterem Gumpem, který hájil papeže Pia XII. jako historik. Zasloužil se o vyvrácení mýtu o jeho údajném protizidovském postoji. Emeritní profesor na Gregoriánské univerzitě a účastník II. vatikánského koncilu (1962–1965), na němž působil jako poradce a překladatel, zemřel ve věku 98 let. Mezinárodní proslulosti dosáhl Gumpel právě jako zpravodaj v procesu blahořečení papeže Pia XII. (1939–1958), který byl zahájen v roce 1974. Jako „relator“ v beatifikačním řízení hájil v četných rozhovorech papeže proti obvinění z údajného mlčení o holocaustu během druhé světové války. Zároveň odmítl obvinění, že Vatikán chce držet spisy o Piu XII. pod zámekem.

Procesi koncilních otců k zahajovací bohoslužbě Druhého vatikánského koncilu 11. října 1962 na náměstí sv. Petra v Římě. Foto: Peter Geymayer

Roku 1983 ho Jan Pavel II. jmenoval generálním zpravodajem v této věci.

Od zahájení druhého Vatikánského koncilu uběhlo letos právě šedesát let. Jeho zasedání otevřel papež Jan XXIII. ve Vatikánské bazilice 11. října roku 1962. Dost se toho od těch časů změnilo. Kdosi někde na sociálních sítích napsal, že mnozí z nejhlasitějších propagátorů ani pořádně neznají jeho dokumenty. Může to být i docela pravda. Krásný je třeba článek 26 z dogmatické konstituce *Lumen gentium*, která byla schválena 21. listopadu 1964: „...biskupové svou modlitbou za lid a svou prací pro lid rozdávají mnoha způsoby a bohatě z plnosti Kristovy svatosti. Službou slova dávají věřícím Boží sílu pro jejich spásu (srov. Řím 1,16). Svátostmi, jejichž pravidelné a plodné rozdělová-

ní řídí svou autoritou, (56)((56/Srov. *Traditio Apostolica Hippolyti*, 2–3: ed. Botte, 26–30.)) posvěcují věřící. Oni dávají směrnic pro udílení křtu, jímž se dopřává účast na Kristově královském kněžství. Oni původně příslušují biřmováním, udělují svátost kněžství a upravují řád pokání. Starostlivě povzbuzují a poučují svůj lid, aby se s vírou a úctou účastnil liturgie, zejména svaté mešní oběti. Konečně i příkladem svého života mají pomáhat těm, kterým stojí v čele; mají ukázněně vzdalovat svůj život od všeho zla a podle svých sil s Boží pomocí jej přetvářet k dobrému, aby spolu se stádcem, které jim bylo svěřeno, došli do věčného života.“

–zd–